स्मरन् दीर्घमनुच्छ्वासं शर्म किं नाम विन्दते ॥ ९ ॥
आरभ्य सप्तमान् मासान् लब्धबोधो ऽपि वेपितः ।
नैकत्रास्ते सूतिवातैर्विष्ठाभूरिव सोदरः ॥ १० ॥
नाथमान ऋषिभीतिः सप्तबध्रिः कृताञ्जलिः ।
स्तुवीत तं विक्लवया वाचा येनोदरे ऽर्पितः ॥ ११ ॥
जीव उवाच ॥ तस्योपसन्नमवितुं जगदिच्छया तु नानातनोर्भुवि चलच्चरणारविन्दं ।
सो ऽहं व्रजामि शरणं ह्यकुतोभयं मे येनेदृशी गतिरदर्श्यसतो ऽनुरूपा ॥ १२ ॥
यस्त्वत्र बद्ध इव कर्मभिरावृतात्मा भूतेन्द्रियाशयमयीमवलम्ब्य मायां ।
आस्ते विशुद्धमविकारमखण्डबोधमात्मप्यमानहृदये ऽवसितं नमामि ॥ १३ ॥
यः पञ्चभूतरचिते रहितः शरीरे छन्नो ऽयथेन्द्रियगुणार्थचिदात्मको ऽहं ।
तेनाविकुण्ठमहिमृषिं तमेनं वन्दे परं प्रकृतिपूरुषयोः पुमांसं ॥ १४ ॥
यन्माययोरुगुणकर्मनिबन्धने ऽस्मिन् सांसारिके पथि चरंस्तदतिश्रमेण ।
नष्टस्मृतिः पुनरयं प्रवृणीत लोकं युक्त्या कया मद्धदनुग्रहमन्तरेण ॥ १५ ॥
ज्ञानं यदेतददधात् कतमः स देवस्त्रैकालिकं स्थिरचरेष्वनुवर्तितांशं ।
तं जीवकर्मपदवीमनुवर्तमानास्तापत्रयोपशमनाय वयं भजेम ॥ १६ ॥
देह्यन्यदेहविवरे जठराग्निनासृग्विण्मूत्रकूपपतितो भृशतप्तदेहः ।
इच्छन्नितो विवसितुं गणयन् स्वमासान् निर्वास्यते कृपणधीर्भगवन् कदा नु ॥ १७ ॥
येनेदृशीं गतिमसौ दशमास्य ईश संग्राहितः पुरुदयेन भवादृशेन ।
स्वेनैव तुष्यतु कृतेन स दीननाथः को नाम तत् प्रति विनाञ्जलिमस्य कुर्यात् ॥ १८ ॥
पश्यत्ययं धिषणया ननु सप्तबध्रिः शारीरके दमशरीर्यपरः स्वदेहे ।
यत्सृष्टयास तमहं पुरुषं पुराणं पश्ये बहिर्हृदि च चैत्यमिव प्रतीतं ॥ १९ ॥
सो ऽहं वसन्नपि विभो बहुदुःखवासं गर्भान्न निर्जिगमिषे बहिरन्धकूपे ।